

brønde, oprense Gadekær eller lignende, kan faa at høre Udtalelser om, at det vilde blive for byrdefuldt, at det vilde koste for meget, og at det bedre kunde betale sig at lade det brænde, saa synes jeg ikke, at Moralen er blevet saa forfærdelig meget udvidet endnu, hvor der hersker saadaane Anskuelse, og man i øvrigt kan faa dem tillagt den Værdi, som der blev tillagt dem af den sidste ærede Taler.

Det er ganske rigtigt, hvad det ærede 6te tingvalgte Medlem vistnok ogsaa fremhævede, at man fra visse Sider er tilbøjelig til at ville hævde, at det eneste saliggørende og det eneste virkningsfulde er at have et virksomt Brandvæsen, og dermed tænker man i alt væsentligt paa Sprøjterne. Erfaringen gaar imidlertid ud paa, at Sprøjter og Mandskab er der sjælden Mangel paa ved en Ildebrand, men i Regelen skorter det paa Vand. Derfor tror jeg ikke, man i det store og hele kommer Brandene særlig stærkt til Livs med Sprøjter alene; selv om en Kommune vilde skaffe sig et aldrig saa kostbart Sprøjtemateriel, vilde det ikke nytte, hvis der ikke samtidig blev skaffet Udvej for Tilførsel og Tilstedeværelse af det nødvendige Vandforraad. Der er en Bestemmelse i § 32, som omhandler Vandværker, og der staar saadan noget som, at hvor der anlægges et Vandværk, og der bliver nedlagt Ledninger i offentlige Veje, skal Kommunalbestyrelsen lade Tilladelsen være betinget af, at der opstilles Brandhaner; og selv hvor Ledningerne allerede findes, skal der inden 3 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden være opstillet en saadan Brandhane. Jeg vil gerne spørge, om dette gælder i alle Tilfælde, om det ogsaa gælder for smaa private Vandværker, hvor 2 eller 3 har slaet sig sammen og ved Hjælp af en lille Vindmotor forsyner sig selv med tilstrækkeligt Vand. Jeg vil videre spørge, om det gælder saavel for sognekommunale Veje som for amtskommunale Veje, om Forholdet er dette, at disse Brandhaner skal være af den Beskaffenhed, at der kan skrues Slanges paa dem — maa jeg for Resten indskyde den Bemærkning, at disse mindre Vandværker paa Landet i Almindelighed ikke vil være tilstrækkelige til, at der kan sættes saa meget Tryk paa en Slange, at man dermed kan slukke en Ildebrand eller modvirke den i nogen som helst Retning —

eller om det skal forstaas saaledes — maaske gælder begge Dele —, at man fra en saadan Opstander med Brandhane skal kunne tage det fornødne Vand til Paafyldning af Vandtønder under en opstaaet Ildebrand.

§ 36 indeholder en Bestemmelse om, at Amtmanden, hvor det skønnes fornødent, kan paalægge Ejendomme, hvor store Værdier er udsat for Ødelæggelse eller hvor særlig brandfarlige Forhold er til Stede, at holde en passende Sprøjte med fornødent Tilbehør samt en passende Vandforsyning. Hensigten med dette forstaar man selvfølgelig udmærket, men er det nødvendigt, at det skal være Amtmanden, kan det paagældende Sogneraad ikke have Indsigt nok til at have Indseende med, hvor dette er mest paakrævet? Var det i alt Fald ikke rigtigere, om det kom til at hedde sig, at det var paa Sogneraadets Indstilling, at et saadant Paabud kunde kræves iværksat? I § 39 og i § 42 er Bestemmelserne ændret med Hensyn til den Afstand, der hidtil har været gældende for Mødepligt i Ildebrandstilfælde, idet Mødepligten for det brandpligtige Mandskab er nedsat fra en Mil eller 7,5 km til 2 km, og for Sprøjtnes Vedkommende er den nedsat fra 1 Mil til 4 km. Denne Bestemmelse er sikkert rigtig, thi aldrig nogen Sinde har der vist ved en Ildebrand paa Landet været Tale om, at der har været for faa Mennesker, tværtimod er der gerne alt for mange, og jo større Cirklen gøres, indenfor hvilken Mandskabet har Mødepligt, des flere vil der blive trommet sammen fuldstændig til ingen Nytte. Jeg tror derfor, at disse Bestemmelser vil blive modtaget med al Velvillighed ude paa Landet.

I § 49 er der en Bestemmelse, som vistnok har voldt ikke ringe Divergens mellem adskillige Landkommuner og Bykommuner, nemlig med Hensyn til Bykommunernes Brandvæsen, naar det er i Funktion ude i Landkommunerne; mange Landkommuner har maaske i Tillid til, at Købstadkommunerne har Mødepligt ved en eventuelt opstaaet Ildebrand, været forsømmelige. Man har nu fundet en gylden Middelvej, idet man har sagt, at Landkommunerne har Mødepligt i Byerne, og Byerne har Mødepligt i Landkommunerne, men kun hvor der er Tale om Motorsprøjter; den Erstatning, Kommunerne har Krav paa, skal udredes af Brandforsikringselskaberne efter nær-